

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **B. U.**, narozený X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2025, č. j. CPR-9304-3/ČJ-2025-930310-V233,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 17. 2. 2025, č. j. KRPS-45890-33/ČJ-2025-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

bodů 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodů 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, správní vyhoštění. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 2 let od okamžiku vycestování. Doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalovaná žalobcovu odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v záhlaví specifikovaným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 16. 5. 2025, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě poukázal na to, že byl držitelem polského pobytového oprávnění, po jehož ukončení setrval na území České republiky neoprávněně. Podle žalobce je doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, podle § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřeně přísná. Správní orgány nezohlednily dosavadní žalobcovu bezúhonnost, skutečnost, že se jedná o ojedinělý excés z jinak řádného plnění pobytových povinností, a skutečnost, že žalobce svého jednání litoval, od počátku správního řízení řádně spolupracoval se správním orgánem a napomáhal při objasnění skutečného stavu věci. Žalobce na území České republiky neoprávněně pobýval několik měsíců a požaduje za nepřiměřeně přísné, aby doba uložená prvostupňovým rozhodnutím byla několikanásobně vyšší. Má za to, že v obdobných případech je ukládána doba 12 měsíců. Žalovaná se nevěnovala subjektivní stránce protiprávního jednání a nezohlednila, že žalobce je připraven území České republiky dobrovolně opustit.
4. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. V řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav a odůvodněn závěr, že se žalobce na území České republiky nacházel neoprávněně. Napadené rozhodnutí podle ní bylo vydáno v souladu s právními předpisy i se spisovým materiálem. Odkázala na napadené rozhodnutí, v němž se s žalobcovou argumentací již vypořádala. Dodala, že žalobcův neoprávněný pobyt na území České republiky trval přibližně 1 rok a 6 měsíců. Pokud tedy žalobci byla uložena doba 2 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, není to nepřiměřené. Na polské pobytové oprávnění žalobce odkázal poprvé až v žalobě.

III. Posouzení věci soudem

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje i všechny ostatní formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
6. Soud o žalobě rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaná s tímto procesním postupem výslovně souhlasila. Žalobce se k výzvě soudu podle druhé věty citovaného ustanovení nevyjádřil, a proto měl soud za to, že i jeho souhlas s rozhodnutím bez jednání byl dán.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

7. Úvodem soud připomíná, že rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Obsah a kvalita žaloby proto předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů nepředstavuje nástroj ke všeobecné kontrole zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Žaloba podaná v této věci je velmi stručná a obecná. Správní rozhodnutí byla založena na dvou samostatných důvodech pro vyhoštění žalobce.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států *až na 5 let* pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, *bez platného cestovního dokladu*, ač k tomu není oprávněn.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států *až na 5 let* pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, *bez platného oprávnění k pobytu*, ač k tomu není oprávněn.
10. Žalobce nezpochybňoval, že podmínky těchto ustanovení byly v jeho případě naplněny, tj. že na území České republiky pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu. Jestliže tak žalobcovo jednání naplnilo znaky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neměly správní orgány širší prostor pro úvahu, zda řízení o správním vyhoštění zahájit, či nikoli. Při naplnění zákonných podmínek byly povinny o správním vyhoštění rozhodnout (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Azs 283/2014-33, a ze dne 6. 3. 2019, č. j. 8 Azs 262/2018-40, nebo usnesení NSS ze dne 5. 12. 2023, č. j. 7 Azs 226/2023-25).
11. Zákonnou podmínkou udělení správního vyhoštění je přiměřenost jeho dopadu *do soukromého a rodinného života cizince* (podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince). Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince je to právě cizinec, který je nejlépe obeznámen s otázkami souvisejícími s jeho osobní (intimní) sférou. Z toho důvodu na cizinci leží břemeno tvrzení týkající se povahy a intenzity jeho soukromých a rodinných vazeb k České republice, resp. Evropské unii. Žalobce v žalobě ani v řízení před správními orgány na žádné konkrétní okolnosti jeho soukromého a rodinného života, jež by měly bránit jeho vyhoštění, nepoukazoval. Naopak, z žalobcovy výpovědi je zřejmé, že jeho bývalá manželka bydlí v Uzbekistánu a nemají spolu žádné děti. Sourozence má v Uzbekistánu, na Ukrajině a v Německu. Nejsou na něm ovšem nijak závislí, bratr v Německu mu pravidelně zasílá finanční prostředky na přilepšenou. Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Na Ukrajině má družku, s níž má dceru. Žalobcova dcera bydlí ve Spojených státech a s žalobcem nejsou v kontaktu. V České republice nikoho nemá a žije zde ze svých úspor. Sám uvedl, že vycestování z České republiky by pro něho nebylo nepřiměřeným zásahem.

12. V žalobě žalobce ve skutečnosti brojil jen proti délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace. Tu mu správní orgány uložily v délce 2 let, přičemž žalobce poukazoval na polehčující okolnosti, na základě nichž mu správní orgány měly uložit kratší dobu.
13. Délka uloženého správního vyhoštění je věcí správního uvážení, které obecně podléhá omezenému soudnímu přezkumu. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. soud přezkoumává, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, podle něhož úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.
14. Pokud žalobce namítá, že se žalovaná s jím vyjmenovanými polehčujícími okolnostmi výslovně nevypořádala, je třeba dodat, že žalobce na ně v odvolání (ani jindy ve správním řízení) nepoukazoval. Nelze tedy žalované vyčítat, že k nim explicitně nic neuvedla. Soud má pak za to, že se s nimi žalovaná vypořádala implicitně při hodnocení přiměřenosti doby zákazu vstupu uložené správním orgánem prvního stupně. Správní orgány akcentovaly především to, že žalobce naplnil podmínky dvou hypotéz právních norem – § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců (pobýval na území České republiky neoprávněně a bez platného cestovního dokladu) s tím, že tohoto protiprávního jednání se žalobce dopouštěl po delší dobu – bez platného cestovního dokladu žalobce pobýval na území České republiky od 29. 6. 2023 do 16. 2. 2025 (více než 1 rok a 7 měsíců) a neoprávněně pobýval na území České republiky od 29. 7. 2023 do 16. 2. 2025 (více než 1 rok a 6 měsíců). Tyto úvahy žalobce v žalobě (na rozdíl od odvolání) nijak nezpochyboval.
15. Podle obou ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců lze přitom uložit správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu až na 5 let, z čehož plyne, že doba uložená žalobci nedosahuje ani poloviny zákonného rozpětí. Z toho je patrné, že správní orgány implicitně zohlednily i žalobcem poukazované polehčující okolnosti. Část z nich navíc neodpovídá skutečnosti. Poukazoval-li žalobce na svou dosavadní bezúhonnost a řádné plnění pobytových povinností, podle správního spisu se měl dne 5. 6. 2023 dopustit přestupku podle § 156 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, za což byl potrestán pokutou. Co se týče subjektivní stránky žalobcova protiprávního jednání, žalobce tuto žalobní námitku blíže nerozvedl – např. že by neměl jednat zaviněně, případně v jaké formě zavinění měl podle svého názoru jednat. Soud připomíná, že žalobce pobýval v České republice bez platného oprávnění k pobytu a cestovního dokladu vědomě (jak žalobce sám vypověděl) a svůj neoprávněný pobyt a absenci cestovního dokladu nijak neřešil. Bez oprávnění a cestovního dokladu byl přistižen policejním orgánem, sám tedy tohoto jednání nezanechal. Za minimálně nadsazený je třeba považovat i žalobcův závěr o tom, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky (2 roky) je Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

„několikanásobně vyšší“ než doba neoprávněného pobytu (více jak 1 rok a 7 měsíců). Doba zákazu vstupu převyšuje dobu neoprávněného pobytu přibližně o jednu třetinu.

16. To nelze považovat za neadekvátní. Žalobce i v tomto případě zcela nekonkrétně namítal, že v obdobných případech je ukládána doba zákazu vstupu v délce 12 měsíců, aniž by však na jakýkoli obdobný případ poukázal. Soudu není z úřední činnosti známo, že by správní praxe ukládala dobu zákazu vstupu k době neoprávněného pobytu „jedna ku jedné“ nebo se ustálila na nějakém jiném poměru, který by měl být v zásadě aplikován. Naopak správní soudy již akceptovaly i „přísnější“ praxi než v žalobcově případě – srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2024, č. j. 56 A 12/2024-23 (správní vyhoštění v délce dvou let kvůli neoprávněnému pobytu v délce dvou měsíců), rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2023, č. j. 19 A 12/2023 34 (správní vyhoštění v délce jednoho roku kvůli neoprávněnému pobytu v délce jednoho měsíce), rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2019, č. j. 33 A 51/2019-20 (správní vyhoštění v délce jednoho roku kvůli neoprávněnému pobytu v délce dvou měsíců), nebo rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 2. 2022, č. j. 60 A 8/2021-33 (správní vyhoštění v délce jednoho roku kvůli neoprávněnému pobytu v délce dva měsíce). Kratší dobu vyhoštění správní orgány obvykle ukládají teprve v případě existence dalších relevantních skutečností v pobytové historii toho kterého cizince, např. předchozí udělení národního víza, či předchozí povolení k pobytu, dále existence rodinných vazeb nebo vazeb jim obdobných, anebo předchozí udělení rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců (srov k tomu např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2025, č. j. 16 A 2/2025-22, ze dne 19. 8. 2024, č. j. 16 A 25/2024-20, ze dne 25. 2. 2022, č. j. 4 A 4/2022-24, ze dne 14. 6. 2024, č. j. 21 A 14/2024-27, ze dne 3. 4. 2023, č. j. 21 A 10/2023-24, či ze dne 19. 4. 2023, č. j. 20 A 6/2023-33).
17. Poprvé v žalobě žalobce bez uvedení bližších souvislostí poukázal na to, že na území České republiky setrval neoprávněně „po ukončení polského pobytového oprávnění“. To je však natolik obecné a neurčité tvrzení, že neodpovídá formálním požadavkům, které jsou kladeny na žalobní body. V situaci, kdy žalobce svou žalobní argumentaci v tomto směru dále nerozvinul, není úkolem soudu, aby ji za něj domýšlel (o jaký typ pobytu se jednalo, kdy měl skončit). Kromě toho tato námitka nic nemění na závěrech, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně a bez platného cestovního dokladu (maximálně svědčí o tom, že žalobce na území pobýval neoprávněně kratší dobu, než jakou dovodila žalovaná). Dále tato námitka působí i značně nevěrohodně. Žalobce ve správním řízení vypověděl, že při vstupu do Polska ukázal pouze vojenskou knížku, v Polsku pobýval 3 dny a následně vycestoval do České republiky.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Vzhledem k tomu, že žalobní body nebyly důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
19. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaná, která naopak byla plně úspěšná, náhradu nákladů řízení nepožadovala a netvrdila, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Soud proto žalované právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. června 2025

Jan Peroutka v. r.
soudce